Încercări-transformări

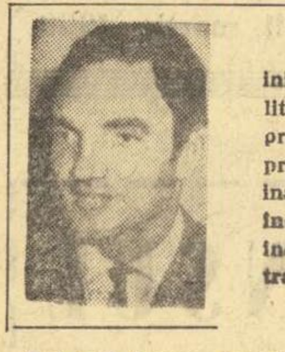

Mai întîi, o mulțumire adresată ziarului SPORTUL care, prin inițiativa sa, oferă, egal și continuu, fiecărei ramuri de sport posibilitatea de a-și comenta public problemele sale de dezvoltare, de a propune soluții de rezolvare a acestora, de a-și conjuga eforturile proprii la efortul general de slujire a sportului. Rubrica pe care o inaugurez astăzi dorește să transforme în realitate cît mai multe din încercările celor ce iubesc rugbyul, de a-l dezvolta și propaga, astfel încît marile lui rezultate să fie urmarea firească a acestor... încercări transformate.

Imi voi începe comentariul de debut printr-o pledoarie pentru rugby, pentru acest sport minunat, pledoarie ce urmărește să scoată în evidență numai cîteva din caracteristicile sale generatoare de pasiuni pentru cei ce-l îndrăgesc, dar care ar putea să-i atragă și pe cei care sînt încă nedumeriți. Și această senzație de nedumerire o au spectatorii care, umplînd stadioanele de fotbal, acceptă din curiozitate un meci de rugby ce se dispută în deschidere. Situația se pare că este normală și explicabilă, pentru că rugbyul nu-și dezvăluie tainele la prima privire, din care cauză este mai greu de înțeles, dar o dată descoperit legătura cu el devine trainică și mereu crescîndă. Confirmarea ar putea fi faptul că acele faze ale jocului ce se deduc chiar de către necunoscători plac, atrag și sînt cerute cu insistență (este vorba de jocul la mînă al liniei de trei-sferturi), în timp ce grămezile și tușele par plictisitoare, chiar dacă, ca număr, sînt cuprinse în limite acceptabile. Dar, cîte energii nu se consumă în aceste grămezi în care fiecare din jucătorii acesteia trebuie să împingă pînă la epuizare pentru a putea intra în posesia acestui buclucaș „bulgăre de aur", cum a fost supranumit balonul de rugby, și a-l oferi spre utilizare acelor băieți supli și rapizi ce formează linia de trei-sferturi. Și, această luptă titanică, înnobilată de rezultatul ei, este frumoasă, cum frumos este zborul prinzătorului în tușă întotdeauna în luptă cu un prinzător advers, cum de apreciat este efortul celorlalți componenți ai tușei pentru a-și sprijini prinzătorul, efort întotdeauna comparabil prin efect cu cel al adversarilor, fără să mai vorbim de acțiunile ofensive proprii ale înaintașilor, în care forța este îmbinată cu viteza, rezultînd acțiuni cu o strălucire cel puțin egală cu cele ale trei-sferturilor. Dar, dincolo de toate acestea, apare pregnant caracteristica de bază a acestui sport: SPIRITUL COLECTIV al jocului, în care fiecare jucător luptă titanic cu scopul clar de a oferi partenerului o situație cît mai avantajoasă, preocupare ce se continuă pînă cînd unul din cei 15 reușește o încercare care, de fapt, este opera tuturor.

Cine va ști să remarce acest lucru va iubi acest sport, va fi totdeauna alături de el. Rugbyul este sportul în care calitățile necesare sînt duse atît de aproape de limita maximă, încît lesne se poate aluneca spre reversul lor. Este nevoie de mult discernămînt, pentru a da dovadă de curaj dar nu de inconștiență, de dîrzenie dar nu de răutate, de personalitate dar nu de individualism, de pasiune dar nu de fanatism, de gîndire rapidă dar nu de pripire. Și toate aceste calități trebuie brodate pe un profund SPIRIT SPORTIV, fără de care rugbyul nu poate exista.

Rugbyul românesc a avut succese echivalente cu strălucirea aurului medaliilor acordate în marile confruntări ale sportului, succese ce și-au găsit rezonanța la publicul spectator, cunoscător sau nu al jocului. Dar, pentru ca aceste succese să aibă o bază de reeditare, pentru ca strălucirea lor să se mențină, se impune ca realizarea lor să fie o urmare firească a unui nivel de dezvoltare corespunzător. Prin pasiunea și devotamentul jucătorilor și antrenorilor, tehnicienilor și arbitrilor, cu ajutorul diriguitorilor sportului, rugbyul își poate cîștiga un loc mai aproape de fratele său, fotbalul, promițînd satisfacții majore celor ce-l vor îndrăgi. Să nu uităm că în țări ca Anglia, Noua Zeelandă, Africa de Sud la meciurile de rugby se umplu stadioane în jurul a 80 000 de locuri, sau că în Franța puștiul de 6 ani ca și bunicii acestuia doresc să aibă pe carnetul de membru al clubului autografele jucătorilor care-i vizitează.

E de prisos să mai subliniez, că toate acestea sînt determinate de rugby.

ing. Paul CIOBANEL
maestru al sportului

OMOGENITATEA — PROBLEMĂ A SELECȚIEI LA CROS

În mod cert, la cros se petrec surprize mai mari decît în cursele de pistă ale fondiștilor. Este și firesc, deoarece la cros varietatea traseelor poate avantaja sau dezavantaja pe atleți în funcție de stilul lor de alergare. La concursul republican de cros desfășurat la Pitești, traseul, cu toată bunăvoința organizatorilor în alegerea lui, a fost în întregime pe gheață. Aceasta nu a împiedicat însă ca în majoritatea curselor să se ducă o trenă deosebit de rapidă, care a provocat și unele răsturnări de situații. „Victime" ale unei dozări de efort prea îndrăznețe au fost, printre alții, ieșeanca Maria Luca (clasată totuși pe un merituos loc 6) la senioare, Maria Lincă la junioare, întrecută pe ultimii metri de Rafira Fița, după ce condusese cu autoritate, și Ilie Orășteanu la juniori, în final doar pe locul 4.

Obiectivul important al acestui concurs a fost selecționarea echipelor noastre reprezentative pentru Crosul balcanic, care se va desfășura la 23 martie la Skoplje (Iugoslavia). Față de alți ani, o caracteristică generală este lipsa de omogenitate în cadrul fiecărei echipe. Astfel, la senioare, Viorica Gabor a cîștigat cu ușurință în fața nelipsitei sale secondante Elisabeta Bucur, clasată de asemenea la mare distanță înaintea restului concurentelor. La seniori, Ilie Cioca și Ion Rusnac s-au detașat autoritar de ceilalți. Petre Lupan a cîștigat cursa juniorilor cu manifestă ușurință. Din păcate, restul componenților echipelor nu au valori apropiate de ale primilor. Aceasta este, de altfel, caracteristica probelor de fond de la noi, lipsite de un număr de concurenți cu valori egale.

Dacă în ceea ce privește atleții clasați pe primul loc se poate spune că nu au fost surprize, pe locurile următoare s-au înscris unele nume care au răsturnat calculele anterioare. La senioare, Ioana Arășanu, după o întrerupere prelungită, a reconfirmat calitățile sale deosebite pentru cros, izbutind să sosească pe locul 3. Tot aici, ocupînd locul 4, Elisabeta Baciu își reia locul în echipa reprezentativă, unde desigur va progresa din nou. Și Sofia Cîmpulungeanu, sosită pe locul 3 la junioare, provenită din grupa alergătoarelor de viteză ale antrenoarei Aurelia Sîrbu, se anunță o viitoare fondistă de valoare. Tot o surpriză, dar în alt sens, a constituit-o și evoluția lui Nicolae Mustață, recordmanul național de la 10 000 m; sosit abia pe locul 7, el nu va fi selecționat!

Disputată pentru prima dată în acest an, proba de tineret (6 000 m), care se va organiza în „premieră" și la Crosul balcanic, a fost cîștigată la sprintul final de Gheorghe Ungureanu, specialist al probei de 800 m, care a întrecut pe Ion Nicolae și pe Ion Dima, ultimul fiind debutant la seniori.

Încheierea concursului s-a făcut în anonimat. De cele mai multe ori, o festivitate de premiere constituie un stimulent pentru concurenți și o propagandă pentru spectatori. Pentru crosul de la Pitești însă, nu s-a prevăzut decît premierea primului sosit, ceea ce a provocat probabil „jena" organizatorilor de a mai desfășura o festivitate.

Georgeta DUMITRESCU
maestră a sportului

BAZAR HEBDOMADAR

DIALOG

Ca să susții, timp de un an cel puțin, cu perseverență, o rubrică asemeni celei de față — dacă ar fi să judecăm după alții —, nu ar fi necesare mai mult de 52 de idei. Ceea ce, să recunoaștem, nu implică un efort deosebit. Dacă te gîndești numai la zecile de promisiuni formulate și neconcretizate de Federația română de fotbal, ai material sigur pentru cel puțin 3—4 ani. Dacă ar fi să vorbești numai despre primele patru înfrîngeri ale hocheiștilor noștri la actualele mondiale, ai putea dormi liniștit o jumătate de an. Și nu am citat decît două dintre sporturile aflate în imediata actualitate. Dar, somnul liniștit nu este compatibil cu un veritabil iubitor al sportului nostru. Nu este compatibil pentru că, din păcate, în majoritatea ramurilor sportive care ne preocupă există multiple semne de întrebare, planează mult prea numeroase dubii. In plus, sportul în general implică participarea nemijlocită a spectatorilor, interesul direct al acestora — de la dezaprobarea fluierată haiducește, pînă la purtarea pe brațe, în triumf, a celui ce a stîrnit entuziasm și încîntare generală. Sportul este, așadar, din anumite puncte de vedere, un DIALOG. Unul dintre dialogurile cele mai directe și cele mai oneste din epoca noastră. In consecință, pentru a feri de orice anchilozări rubrica pe care — generos — mi-a încredințat-o Sportul, *o voi considera drept un spațiu de dialog permanent, deschis cu toți cititorii. Nu am nici un motiv să cred că în spațiul acestei rubrici au drept de cetate numai cele 52 de idei pe care poate, aș reuși să le formulez pe traseul unui an. După cum se știe, la sport — de literatură și artă nu mai vorbesc! — se pricepe toată lumea. Așa că, într-un anume fel, rubrica de față trebuie să devină o reușită colectivă. Ceea ce nu înseamnă, însă, că răspunzînd unor solicitări din scrisori — am să mă exclud din realizarea ei. Nu. În spațiul acestei rubrici, eu sînt la mine acasă și numai în măsura buneicuviințe pot fi prezenți și musafirii.*

Pentru început, mă opresc la o problemă care mi-a fost semnalată prin viu grai. De peste 6—7 luni, la Editura CNEFS face stagiu, fără să primească răspuns (un simplu da sau ba!), lucrarea: Iuliu Hațiegan și ideea de educație fizică în România. *Lucrarea este semnată de maestrul emerit al sportului Albin Moraru și prof. Dorin Almășan. De fapt, pentru cine ar trebui să pledez eu aici? Pentru valoarea și contribuția lui Iuliu Hațiegan? Pentru valoarea și contribuția lui Albin Moraru? Nu. Mai simplu, pledez pentru un principiu de respect elementar față de o lucrare care a implicat concentrare laborioasă, muncă îndelungă — și, în consecință, merită să primească un răspuns clar din partea Editurii, un răspuns clar și prompt — indiferent dacă el va fi pozitiv sau nu. Semnalînd această problemă, dialogul implicat de rubrica de față s-a deschis. Si, deoarece campionatul de fotbal a reînceput, voi continua dialogul, în săptămîna ce urmează, cu cîteva rînduri despre Constantin Teașcă.*

Al. CAPRARIU

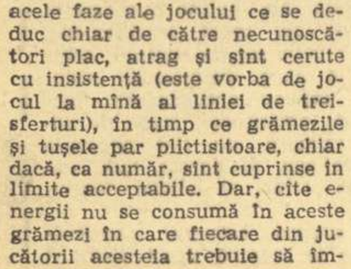

Spectaculoasa ascensiune a luptătorilor tîrgovișteni

Printre cele mai bune echipe de lupte libere care vor activa în ediția 1969 a campionatului național, divizia A, se află și formația tîrgovișteană Metalul. Poate că mulți iubitori ai atleticii grele își vor pune întrebarea: cum a reușit Tîrgoviște, oraș fără tradiție în sportul luptelor, să fie reprezentat în divizia A?

Un răspuns laconic ar suna cam așa: **dragostea tineretului tîrgoviștean pentru lupte, priceperea antrenorului care a pregătit echipa, ajutorul acordat sportului luptelor de către organele locale sportive.** Acestea sînt elementele principale care au făcut ca Metalul Tîrgoviște, o echipă tînără, modestă, fără nume sonore, să se ridice la nivelul formațiilor de primă mînă.

1962...

...a fost anul de înființare a nucleului de lupte în orașul Tîrgoviște. Antrenorul AZIZI SEIDAMET, stabilit atunci în localitate, a strîns în jurul lui un mănuchi de elevi ai școlii profesionale, tineri bine dotați fizicește pentru acest sport și într-o sală improvizată a trecut la primele antrenamente. Începutul a fost anevoios, lipseau saltelele, aparatele de forță, iar sala (de sub tribuna stadionului) nu oferea nici strictul necesar pentru pregătiri. Nimeni însă nu s-a descurajat. **„Dacă vreți o sală mai bună — obișnuia să spună antrenorul Seidamet elevilor săi — atunci să arătați că sînteți luptători, că obțineți performanțe".** Băieții s-au ambiționat și primele rezultate n-au întîrziat să apară. Mai întîi, au cîștigat cîteva meciuri amicale, apoi în 1965 dreptul de a activa în divizia secundă a campionatului pe echipe. De aici începe, de fapt, ascensiunea tinerei formații spre performanță. Doi ani la rînd, echipa a evoluat în B, iar în 1967 a fost la un pas de promovare în divizia A. **„Nu-i nimic,** încerca să-și încurajeze antrenorul echipa, **ne vom califica la anul...".**

O FINALĂ DRAMATICĂ...

... a fost barajul pentru A din toamna anului trecut de la Brașov, la care s-au prezentat patru formații, dintre care două cu un palmares mult mai bogat decît cel al tîrgoviștenilor. Printre favorite figurau, conform calculului hîrtiei, Electroputere Craiova și Crișul Oradea. Dar pronosticul a fost răsturnat: Metalul Tîrgoviște s-a clasat pe primul loc, cucerind dreptul de a participa în 1969 în campionatul diviziei A (libere).

O SALĂ DE LUPTE MODEL...

...se poate numi sediul destinat, ÎN EXCLUSIVITATE, luptătorilor tîrgovișteni. O încăpere de 24 x 8 x 5 m, echipată cu două garnituri de saltele, cu prelată din material plastic, cu helcometru, spaliere, aparate de gimnastică, haltere etc., iar anexă sălii cuprinde 5 încăperi pentru vestiare, o baie cu dușuri și alte instalații sanitare. De dimineață și pînă seara tîrziu, sala de lupte din Tîrgoviște este un adevărat furnicar. Zilnia pot fi găsiți aici la antrenament copii de 12—13 ani și luptătorii cei mari (dar și printre aceștia domină vîrsta junioratului), care fac parte actualmente din prima divizie. Acum echipa de lupte se bucură de aproape aceeași atenție ca și formația de fotbal Metalul din divizia C.

Printre cei mai buni luptători ai echipei de A se numără: **I. Iatagan** și **Fl. Neicev,** selecționați recent în lotul național de tineret. S-au mai remarcat, prin buna lor comportare la diferite competiții cu caracter republican, **T. Pătrașcu, Al. Apotescu și N. Popa** (ultimii doi sînt juniori).

Iată lotul Metalul Tîrgoviște: **cat. 48 kg —I. Iatagan** (20 ani, frezor) (rezerve: I. Manea și R. Nicolaescu); **cat. 52 kg — T. Pătrașcu** (23 ani, strungar), (G. Astafei și M. Mincu); **cat. 57 kg — Gr. Bălcescu** (20 ani, lăcătuș), (C. Prundaru); **cat. 62 kg — C. Cornel** (19 ani, laborant), (I. Vasile și N. Cristea); **cat. 68 kg — Fl. Neicev** (20 ani, sondor), (V. Dumitrică); **cat. 74 kg — R. Pavel** (24 ani, măcelar), (N. Popa); **cat. 82 kg — Al. Apostescu** (18 ani, elev), (S. Popa și S. Dumitrescu); **cat. 90 kg — Gh. Popescu** (24 ani, sudor), (I. Georgescu); **cat. 100 kg — Șt. Grigoraș** (24 ani, electrican), (N. Drăgan); **cat. +100 kg — Gh. Bănică** (24 ani, profesor de matematică), (N. Vătău).

T. RABȘAN

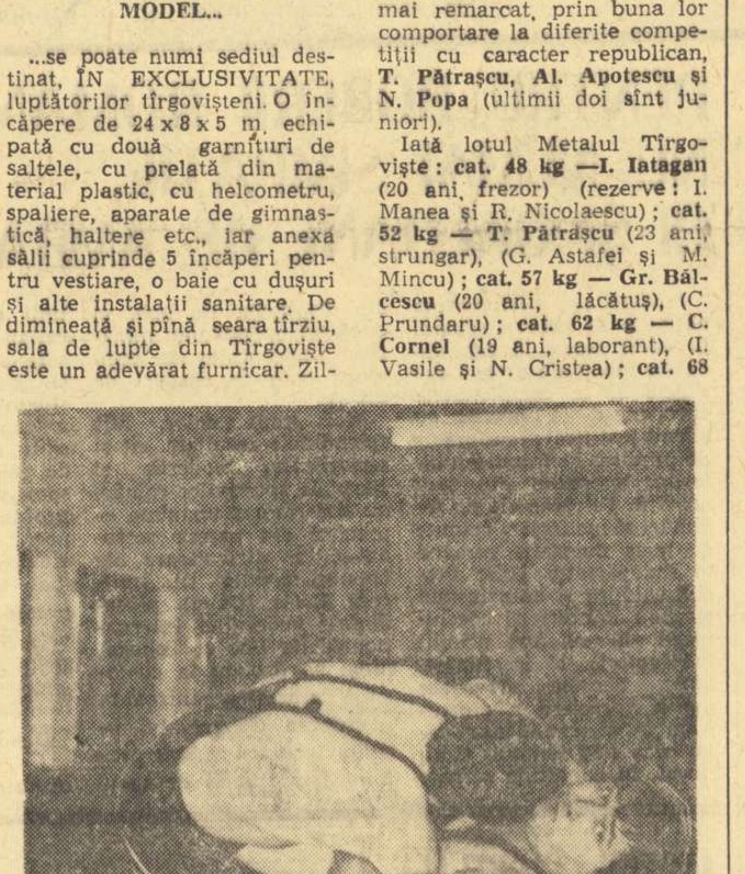

Oră de antrenament în noua sală de lupte din Tîrgoviște. „Greul" metalurgiștilor, Ștefan Grigoraș, execută un salt

---

Pe urmele materialelor publicate

F.R.T.A. ADUCE PRECIZĂRI

In legătură cu articolul „Hotărîri importante adoptate de biroul Federației române de turism și alpinism" apărut în ziarul „Sportul" nr. 453 (5887) din 12 februarie 1969, am dori să precizăm faptele pentru care tov. Paul Simionescu și Dumitru Iancu au primit sancțiuni din partea Biroului F.R.T.A. Astfel, tov Simionescu Paul, responsabilul Comisiei de competiții și clasificări, s-a făcut vinovat de neatenție la însumarea punctelor de clasament, la centralizarea unor rezultate, prin confundarea coloanelor, ceea ce a avut ca efect schimbarea locului unui sportiv în clasamentul general al criteriului pentru cei mai buni sportivi ai anului. Eroarea a fost rectificată și adusă la cunoștința participanților imediat după ședința de decernare a titlurilor.

Tovarășul Dumitru Iancu, responsabilul Comisiei de legitimări, transferări, afilieri, s-a făcut vinovat de superficialitate în întocmirea pontajului pentru cazare și masă cu ocazia campionatului republican de orientare turistică pe 1967, ținut la cabana Izvoare (Baia Mare). Tov. Dumitru Iancu contribuie la recuperarea materială a urmărilor superficialității sale.

Menționăm totodată că ambii tovarăși sînt activiști obștești ai Comisiei tehnice centrale, numele lor fiind legat de multe acțiuni importante ale federației noastre.

De asemenea, amintim că tovarășii Dumitru Iancu și Paul Simionescu au primit și și-au însușit cu simț critic sancțiunea comunicată în ședința Comisiei, recunoscîndu-și vina și angajîndu-se să lucreze pe viitor cu mai multă conștiinciozitate.

Cristian BUCURESCU
membru în F.R.T.A.

LA PORȚILE ATLETISMULUI...

(Urmare din pag. 1)

vechi leagăn al sportului românesc — dar activitatea se desfășoară în sălile de la „23 August", Floreasca și Tineretului — cînd iarna așterne strat de zăpadă peste zgură, la stadioanele „Viitorul", Progresul și Tineretului, cînd atletismul își recucerește dreptul de a zburda în aer liber.

Directorul școlii este prof. Zoltan Benedek — multiplu campion de schif al țării, o nouă confirmare a faptului că la baza tuturor sporturilor stă, sau ar trebui să stea pregătirea atletică izvorîtă din dragostea pentru atletism — iar colaboratorii săi 22 de profesori de educație fizică și un antrenor de cat. I. Elevii sînt împărțiți pe grupe, unele cuprinzîndu-i pe cei care abia acum pășesc în activitate, altele — cele mai multe — avîndu-i în componență pe viitorii performeri. Aparținînd Ministerului Învățămîntului, școala atletismului se bucură de sprijinul larg al C.N.E.F.S. și al Federației de atletism și, fără îndoială, al secțiunii de învățămînt a Consiliului popular al municipiului București.

Zilele — multe la număr — petrecute în compania profesorilor și elevilor de la Școala sportivă de atletism ne-au edificat în multe direcții. Ceea ce ne-a interesat, în primul rînd, a fost baza de selecție. În momentul de față, cea mai mare parte a atleților provin din secțiile școlilor sportive. Firește, este o situație trecătoare. Sistemul pe care și l-au fixat membrii conducerii școlii — și care a și fost pus în aplicare în parte — este acela de a face anual două selecții publice: primăvara și toamna. Elevii școlilor și liceelor bucureștene (cei depistați de profesorii Ș.S.A. sau ai școlilor și liceelor, ca și elevii care vor veni din proprie inițiativă) se vor prezenta la examenele de selecție, cei dotați devenind membri ai uneia din cele 46 de grupe. Numărul elevilor Ș.S.A. nu se va mări de la un an la altul. Nu o permite nici baza materială a școlii, nici numărul de cadre. Locurile pentru noii selecționați vor fi cele eliberate de atleții care au trecut de vîrsta junioratului, precum și de cei ce se vor autoelimina în momentul în care își vor da seama că din diferite motive (lipsă de calități, lipsă de timp ș.a.m.d.) nu pot face **față exigențelor școlii de atletism.** Va fi, deci, o permanentă cernere care va asigura, din start, școlii un plus de calitate, perspective certe pentru promovarea unor reale talente pe firmamentul atletismului.

„Laboratoarele" școlii sînt în permanentă activitate. Am întîlnit și profesori care întîrzie la ora de antrenament, am constatat că — motivat sau nemotivat — alții lipsesc, dar caracteristica activității la Ș.S.A. nu este aceasta. Față de cazurile accidentale — edificatoare numai în ceea ce privește conștiinciozitatea unora dintre profesori — numărul celor care stau de dimineața pînă seara în săli și pe stadioane este covîrșitor. Profesorii își alcătuiesc programul după timpul liber al elevilor, acceptă să-i antreneze la orele convenabile acestora din urmă, fac o permanență în săli care exclude posibilitatea ca elevul să vină degeaba la pregătire. Datorită acestei metode de lucru se pot realiza, în general, programele fixate (cicluri) pentru fiecare atlet în parte.

Ceea ce am pus în discuția unor profesori — pentru că lucrurile ni s-au părut, dintr-un anumit punct de vedere, a nu fi la înălțimea sarcinilor acestei prime școli a atletismului românesc — a fost modul cum sînt alcătuite grupele de sportivi. Fără a da numele celor care au emis păreri, fără a le comenta, le vom expune, mai bine spus le vom relansa în discuție.

Care este, în fapt, situația? În cadrul unei grupe, antrenată de profesorul X — specialist în aruncări, se găsesc, alături de aruncătorii de disc, sprinteri și săritori în înălțime. Poate oare acest profesor să asigure tuturor o pregătire la cel mai înalt nivel, în concordanță cu cerințele existente? Profesorii mărturisesc: nu! Există condiții ca atleții să se pregătească pe grupe specializate, există chiar create posibilități ca profesorii cu aceeași specializare să formeze un grup unitar de studiu, să se ajute în activitatea practică. Motivele pentru care nu se realizează acest deziderat general sînt multiple.

Se pornește de la ideea că trebuie neapărat realizat un barem de punctaj (acordat pentru calitatea muncii, exprimată în performanțele sportivilor) sau un barem de sportivi aflați în pregătire. Valoroasă în general, ideea păcătuiește pe undeva în obligativitatea de a menține oameni de diferite specializări (**înțelegînd prin aceasta talent într-o probă** sau alta) cu șanse de a aduce profesorului punctaj, ori de a avea un număr mare de atleți care să asigure norma cantitativă. Depistați de un antrenor, sportivii nu pot continua pregătirea în antrenamentul altuia, poate mai priceput în proba căreia vrea să i se dedice, pentru că primul său sfetnic nu vrea să renunțe la el. Au fost și păreri care dovedesc un egoism atroce: **„De ce să dau altuia un sprinter care la mine face 11 pe suta de metri și la el ar putea realiza 10,6 sec.? Toate laudele li vor fi aduse colegului meu și eu voi rămîne pentru totdeauna un necunoscut".** Așadar, pentru ca nu cumva gloria să-l ocolească, preferă să mențină la nivel mediu un atlet... Alții au criticat — pe bună dreptate — sistemul de a se ignora profesorii de pe prima treaptă a pregătirii. Amintindu-se de articolul „Omul uitat", publicat de ziarul nostru, ei redeschid problema recompensării morale a antrenorilor care fac pentru sportivi ceea ce învățătorul face pentru elevul cursului elementar. Și mai sînt și alte motivări... Cert este că lucrurile se mențin la un nivel care poate să pună pe gînduri. Prima urmare a acestui mod de a gîndi este și faptul că întreaga școală — cu cele 23 de cadre calificate ale sale — dă lotului național de juniori cu infim de puțin mai mult decît profesorul Constantinescu Nehoi — singur — de la Roman.

Ceea ce întrunește însă acordul tuturor celor cu care am discutat este imperativul: PRIORITATE ATLETISMULUI! Întîietate la selecție (mai întîi atletismul să fie cel ce-și recrutează viitorii sportivi din școli), la folosirea stadioanelor (școala se adresează elevilor din toate colțurile Capitalei și aducerea lor la antrenamente numai pe 2—3 stadioane creează dificultăți, uneori de neînvins), la organizarea taberelor de vacanță, la realizarea unui bogat și variat program competițional, la asigurarea bazei sale materiale. Factorii care pot concura la crearea priorității pentru atletism sînt multipli. Îi vom aborda, într-o discuție cu factorii competenți, pentru a prospecta împreună viitorul acestei școli a atletismului românesc. Părerile ce vor fi exprimate le vom înfățișa cititorilor, invitîndu-i — în același timp — să-și aducă contribuția la elucidarea problemelor pe care le are, la început de drum, **acest important schimb de ștafetă al atletismului nostru.**

DIN COLȚUL RINGULUI

NU E VORBA DE AMĂNUNTE...

Și eu am fost duminică seară la gala de box de la Floreasca. Am fost și pentru dv., iubiți spectatori, care, deși pasionați după acest minunat sport, ați rămas totuși acasă în așteptarea neașteptaților premianți ai „Cerbului de aur". Poate nu vă spunea nimic, sau prea puțin, cartea de vizită a oaspeților, poate nu vă interesau prea mulți dintre componenții echipei noastre! Poate pur și simplu n-ați fost atrași de nimic. Ziarele au spus mult prea puțin, afișe nu s-au văzut, comentariile au lipsit cu desăvîrșire, iar celelalte mijloace de stîrnire a interesului sau a plăcerii de a viziona spectacole sportive au fost parcă uitate de organizatori.

Au fost poate și unele cauze obiective. Incertitudinea sosirii oaspeților, care s-au lăsat așteptați pînă în ultimul moment, treburile numeroase ocazionate de apropierea „europenelor", plecarea altei reprezentative la Belgrad (cu emoții mai mari) — ar putea fi luate în considerație ca o scuză pentru organizatori. Socotim însă că se puteau depune eforturi mai serioase în această direcție. Nu de altceva, dar efectele sînt mult mai mari decît cele ce se văd imediat. Ele nu se reduc numai la faptul că sala Floreasca nu mai este asaltată de public, sau că lumea privește cu mai puțin interes evoluția lotului nostru reprezentativ, — cu toate că și acestea ar constitui un lucru foarte serios! Dar de la acestea se trag multe alte urmări de certă importanță. Scade interesul publicului larg pentru box în general. **Spectatorii sînt tot mai tentați să nu participe decît la cucerirea victoriilor și mai puțin să sufere la înfrîngeri. Îi va interesa tot mai mult rezultatul, scorul ca un scop în sine, ca cel mai important lucru al luptei sportive. Se va diminua pasiunea pentru desfășurarea luptei, va scădea admirația pentru iscusința și pregătirea boxerilor.** Cu alte cuvinte, se va dilua tot mai mult plăcerea de a vedea pur și simplu box.

De altfel, sînt mereu mai puțini cei care vin la reuniunile de box pentru plăcerea de a admira precizia și eleganța mișcărilor din ring, acțiunile prompte și hotărîte, o răsturnare de situații atunci cînd te aștepți mai puțin, sau tenacitatea și perseverența ieșite din comun. E drept că și acum astfel de evoluții smulg uragane de aplauze. Dar aceasta se întîmplă doar arareori.

Nu ne mai miră în aceste condiții că și boxerii luptă exclusiv pentru rezultat în sine, pentru victoria cu orice preț. Ei acordă mai puțină importanță acțiunilor frumoase, întrecerii sportive, angajîndu-se numai în lupta de uzură, căutînd rezultatul în orice condiții. În acest fel se sărăcește lupta de cele mai frumoase aspecte ale sale.

Dacă ați fi venit sîmbătă seară, iubiți spectatori, atrași nu numai de dorința de a urmări evoluția scorului, ați fi asistat și la multe lucruri frumoase. Ați fi admirat desigur ardoarea unor adversari care plecau cu handicapul lipsei de experiență, dar înarmați cu o bună pregătire fizică și cu calități remarcabile. V-ar fi făcut plăcere să vedeți seriozitatea prezentării lor în ring, ca și dorința de a lupta pînă la sfîrșit, chiar dacă recunoșteau de la început valoarea certă a adversarului. Și, mai ales, ați fi fost emoționați de unele gesturi sportive minunate, ca de pildă cel al adversarului lui Cuțov. Lovit sec în carotidă, acesta acuza vizibil toate efectele de moment ale unui șoc puternic într-un punct sensibil. Medicii și antrenorul îl înconjurau cu grijă, așteptînd refacerea, care a venit destul de repede. Ei căutau să-l conducă mai repede la cabină, pentru a se putea odihni. Dar Boualem Boukhatem a refuzat. S-a ridicat cu tenacitate, și-a îmbrățișat cu căldură adversarul, felicitîndu-l pentru pregătirea și iscusința sa, apoi a salutat publicul care îl aplauda cu deosebită căldură. Un gest minunat, aparent neînsemnat, care n-a scăpat nimănui.

Eustațiu MARGARIT

IONEL OCNEANU

După o grea suferință a dispărut dintre noi Ion Ocneanu, fost alergător de frunte al întrecerilor de velodrom din țara noastră. Născut la 12 octombrie 1925, Ion Ocneanu și-a dedicat o mare parte a vieții sale sportului cu pedale, contribuind prin performanțele pe care le-a realizat la dezvoltarea ciclismului nostru. Cicliștii, antrenorii și activiștii din ciclism îi vor purta o neștearsă amintire.

LAVODERM

emulsie alcoolică pentru curățirea mîinilor de impurități (uleiuri, unsori, vopsea proaspătă, rugină etc.). Practic, înlocuind excelent săpunul, apa și prosopul. Utilizabil în orice loc și în orice condiții, curăță mîinile în maximum 2 minute.

LAVODERM

de vînzare la magazinele O.C.L. din țară, în tuburi a 60 gr. conținut net.

LAVODERM

produs al întreprinderii „METALOCHIM" — Brașov.

STIMAȚI CUMPĂRĂTORI

Magazinul VULTURUL DE MARE

din str. Bărăției nr. 31 anunță că în mod temporar, din cauza lucrărilor de amenajare, raionul de tricotaje pentru femei funcționează în str. Bărăției nr. 33, iar raionul de încălțăminte pentru femei în str. Șelari nr. 14

REȚINEȚI

La unitățile Bărăției nr. 33 și Șelari nr. 14 vă stă la dispoziție un bogat și variat sortiment de tricotaje și încălțăminte pentru femei